

KONUNGARS MARSCH

ANDRA BOKEN AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice
Konungars Marsch
Серия «Trollkarlens Ring», книга 2

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697327
KONUNGARS MARSCH Andra boken av Trollkarlens ring:
ISBN 9781632910837*

Аннотация

TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla. -Books and Movie Reviews, Roberto Mattos. I KONUNGARS MARSCH följer vi ytterligare ett steg på Thors storslagna resa mot att bli vuxen, förstå vem han egentligen är och vilka krafter han besitter, på vägen mot att bli en fulländad krigare. Efter en flykt från fängelsehålan får Thor den fruktansvärda nyheten om ytterligare ett mordförsök på kung McGil. Med kungens död kastas riket i kaos. I allas kamp för tronen är Kungsgård mer än någonsin fylld av familjestridigheter, maktkamp, avund, våld och svek. En arvinge måste väljas bland kungabarnen, och någon ny få en ny chans att lyfta det uråldriga Ödessvärdet – källan till all makt i riket. Men allt kan komma att kullkastas: mordvapnet återfinns och snaran dras allt hårdare i försöken att finna lönnmördaren. Samtidigt hotas MacGils

av ett nytt hot från McClouds, en fiende inom Ringen som beslutat att anfalla igen. Thor kämpar för att återvinna Gwendolyns kärlek, men det kan redan vara för sent: han är beordrad att förbereda sig för Hundratalet, det hundra dagars helvete som alla medlemmar av Legionen måste gå igenom. Legionen måste ta sig över Klyftan, in i Vildlanden och segla över det Tartuviska havet mot Dimmornas ö – där en drake sägs ha sitt näste – för att slutligen räknas som män. Kommer de någonsin att återvända? Kommer Ringen överleva när de är borta? Och kommer Thor äntligen få veta sitt ödes hemlighet? **KONUNGARS MARSCH** erbjuder ett sofistikerat världsbygge och spännande karaktärer. Det är en storslagen berättelse om vänner och älskande, rivaler och friare, riddare och drakar, intriger, politiska ränker, om att bli vuxen och brustna hjärtan, ambitioner och svek.

Содержание

Kapitel ett	16
Kapitel två	23
Kapitel tre	32
Kapitel fyra	40
Kapitel fem	50
Kapitel sex	59
Конец ознакомительного фрагмента.	69

Morgan Rice

KONUNGARS

MARSCH Andra boken

av Trollkarlens ring

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills tretton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och

Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

–Black Lagoon Reviews (om *Turned*)

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...

–The Romance Reviews (om *Turned*)

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början. Inte en tråkig

stund.”

–Paranormal Romance Guild (om *Turned*)

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

–vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

–The Dallas Examiner (om *Loved*)

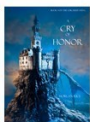
”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

–Vampirebooksite.com (om *Turned*)

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

–The Romance Reviews (om *Loved*)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

(BOOK 4 IN THE SHERIFFS' RING)

A QUEST OF HEROES

MORGAN RICE

Audible audio edition

Lyssnar!

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Böcker av Morgan Rice

**THE SORCERER'S RING /
TROLLKARLENS RING**

**A QUEST OF HEROES
(Book #1) / HJÄLTARS VÄG**

**A MARCH OF KINGS (Book
#2) / KONUNGARS MARSCH**

**A FATE OF DRAGONS
(Book #3) / DRAKARS ÖDE**

**A CRY OF HONOR (Book
#4) / EN KAMP OM ÄRA**

A VOW OF GLORY (Book #5) / ÄRANS LÖFTE

A CHARGE OF VALOR (Book

**THE SURVIVAL TRILOGY /
ÖVERLEVNADSTRILOGIN**

**ARENA ONE: SLAVERUNNERS (Book
#1) / ARENA ETT: SLAVJÄGARNA**

ARENA TWO (Book #2) / ARENA TVÅ

**THE VAMPIRE JOURNALS /
EN VAMPYRS DAGBOK**

TURNED (Book #1) / OMVÄND

LOVED (Book #2) / ÄLSKAD

BETRAYED (Book #3) / FÖRRÅD

DESTINED (Book #4) / ÄMNAD

DESIRED (Book #5) / ÅTRÅDD

BETROTHED (Book #6) / TROLOVAD

VOWED (Book #7) / VIGD

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Bilibin Maksym och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

*”Är det en dolk, som här jag ser framför mig.
Med fästet mot min hand? Nå, får jag fatt dig?
– Jag har dig ej, och ser dig dock ännu.”*

William Shakespeare
Macbeth
övers. Hagberg

Kapitel ett

Kung MacGil raglade in i sin kammare. Rummet snurrade och huvudet bultade efter kvällens festligheter – och efter alltför mycket drickande. En okänd kvinna klamrade sig fast vid hans sida, med en arm om hans midja och kjorteln halvöppen, fnittrande på väg med honom mot sängen. Två tjänare stängde dörren bakom honom och avlägsnade sig diskret.

MacGil hade ingen aning om var hans drottning befann sig, och för tillfället var det inget han brydde sig om. Det var sällan de delade säng nuförtiden – oftast drog hon sig tillbaka till sin egen kammare, och särskilt vid festligheter, när måltiderna drog ut på tiden. Hon var väl medveten om sin makes små nöjen, men tycktes inte bry sig om dem. Han var trots allt kung, och MacGil hade alltid styrt med vanan av att ha vissa rättigheter.

Men när MacGil nu siktade in sig på sängen snurrade rummet för våldsamt, och plötsligt skakade han av sig kvinnan. Han hade inte längre lust.

”Försvinn!”, befalldes han och tryckte bort henne.

Kvinnan stod där, chockad och sårad, och tjänarna återvände och tog tag om varsin arm och ledde ut henne. Hon protesterade, men ropen dämpades när de åter stängde dörren efter henne.

MacGil satt på sängkanten och vilade huvudet i händerna i ett försök att få stopp på huvudvärken. Det var ovanligt att han fick huvudvärk redan så tidigt på kvällen, innan drickat hunnit ebba

ut. Men ikväll var det annorlunda. Allt hade ändrats så snabbt. Festen hade förlöpt alldeles utmärkt och han hade slagit sig ned med fin stek och starkt vin när den där pojken, Thor, känt sig tvungen att dyka upp och förstöra alltsammans. Först hade han stört, med den där löjliga drömmen. Men sedan hade han haft fräckheten att slå bågaren ur händerna på honom.

Och så hade den där hunden dykt upp och lapat i sig, och sjunkit ihop död inför ögonen på alla. MacGil hade varit skakad sedan dess. Insikten hade slagit som en hammare: någon hade försökt förgifta honom. Försökt mörda honom. Han kunde knappt ta det till sig. Någon hade tagit sig förbi hans vakter och förbi munsänkarna, som provade hans mat och vin. Han hade varit ett hårsman från döden, och det skakade honom fortfarande.

Han kom ihåg att Thor burits iväg till fängelsehålorna och frågade sig om den ordern verkligen varit den rätta. Å ena sidan var det klart att pojken omöjligen kunde ha vetat att bågaren förgiftats om det inte var han som blandat i giftet, eller åtminstone på något sätt varit inblandad. Men å andra sidan visste han att Thor hade märkliga gåvor – alltför märkliga – och att han kanske hade talat sanning: kanske hade han verkligen fått en vision av händelsen i drömmen. Kanske hade Thor i själva verket räddat hans liv. Då hade han sänt den ende som var verkligt lojal i fängelsehålan.

MacGils huvud bultade vid tanken, som han satt där och gned sin alltför fårade panna och försökte få rätsida på saken. Men han hade druckit för mycket den kvällen. Det låg en tät

dimma i sinnet, tankarna virvlade och han kunde inte se botten på problemet. Och det var för varmt där inne – en kvalmig sommarkväll, med kroppen överhettad av timmars frosseri i mat och dryck – och han svettades ymnigt.

Han sträckte på sig och lossade manteln, sedan ytterskjortan och stod därefter i bara underskjortan. Han torkade svetten ur pannan och skägget, lutade sig bakåt och drog av de väldiga, tunga stövlarna en i taget och sträckte på tårna i vinddraget. Han satt och andades tungt och försökte återfå sitt lugn. Magen hade växt under dagen och var tung. Han sparkade upp benen och lade sig ned, med huvudet vilande på kudden. Han suckade och såg upp, förbi sängens höga gavlar och upp i taket, och önskade att rummet skulle sluta snurra.

Vem vill se mig död, frågade han sig ännu en gång. Han hade älskat Thor som sin egen son och anade att det inte kunde vara han. Han frågade sig vem det annars kunde vara, och vad som kunde vara motivet – och ännu viktigare, om de skulle försöka igen? Var han i säkerhet? Hade Argon haft rätt i sina förutsägelser?

MacGil kände ögonen bli tunga och anade att svaren på alla frågor fanns precis i utkanten av hans medvetande. Om han bara varit lite klarare i sinnet hade det kanske gått att reda ut. Men han fick lov att vänta till gryningen med att sammankalla sina rådgivare och dra igång en utredning. Frågan han ställde sig var inte vem som ville se honom död – utan vem som *inte* ville det. Hovet var fullt av människor som hyste begär till tronen.

Äregiriga generaler, intrigerande rådmän, makthungriga adels- och herremän, spioner, gamla rivaler och lönnmördare sända av McClouds – kanske till och med ända från Vildlanden. Men kanske från närmare håll ändå.

MacGils ögon fladdrade till och han började falla i sömn. Men något fångade hans uppmärksamhet och höll ögonen öppna. Han anade något som rörde sig, tittade dit och såg att tjänarna saknades. Han blinkade, förvirrad. Tjänarna lämnade aldrig hans sida. Han kunde inte ens minnas när han senast varit helt själv i det här rummet, och inte heller att han beordrat dem att lämna honom nu. Och ännu märkligare: dörren stod öppen.

I samma ögonblick hörde MacGil ljud från andra sidan rummet, och vände sig om och såg. Där, tryckt mot väggen, på väg ut ur skuggorna och in i fackelskenet, rörde sig en smal man klädd i svart kappa, med huva neddragen över ansiktet. MacGil blinkade med ögonen, osäker på om det bara var en synvilla. Och först var han säker på att det bara var skuggor, en flämtande fackla som lurade ögonen.

Men ett ögonblick senare hade figuren närmast sig med flera snabba steg mot sängen. MacGil försökte se klart i dunklet, se vem det var. Instinktivt började han resa sig upp, och som den gamle krigare han var förde han handen till höften för svärdet, eller åtminstone efter en dolk. Men han hade klätt av sig och var utan vapen. Han satt obeväpnad i sin säng.

Figuren rörde sig snabbare nu, som en orm som närmade sig i natten, och MacGil fick en skymt av ansiktet. Rummet snurrade

fortfarande, och i sitt druckna tillstånd kunde han inte riktigt begripa det. Men för ett ögonblick kunde han ha svurit på att det ansiktet hörde till hans son.

Gareth?

MacGils hjärta rusade i plötslig panik. Vad gjorde han här, utan att först ha meddelat, och så sent på natten?

”Min son?”, ropade han.

MacGil såg mord i de där ögonen, och det var allt han behövde se – han började kasta sig ur sängen.

Men figuren var för snabb. Han hoppade fram, och innan MacGil ens lyft handen till skydd syntes glansen av metall i fackelskenet, och snabbt, alltför snabbt, sköt en klinga genom luften – och rätt in i hans hjärta.

MacGil skrek, ett dovt, mörkt rop av smärta, och överraskades av ljudet av sin egen röst. Det var ett skri som hämtat från slagfälten, ett som han hört allt för många gånger. Det var så en dödligt sårad krigare ropade.

MacGil kände kall metall tränga in mellan revbenen, pressas genom musklerna, blandas med hans blod, och så ännu djupare, med en smärta värre än något han känt – och bladet tycktes aldrig stanna. Han flämtade våldsamt, och kände hett, salt blod fylla munnen, och andhämtningen bli tung. Han tvingade sig att titta upp för att se ansiktet bakom huvan. Han blev förvånad: han hade haft fel. Det var inte hans sons ansikte. Det var någon annan. Någon han kände igen. Han mindes inte vem, men det var någon som stod honom nära. Någon som påminde om hans son.

Hans hjärna protesterade våldsamt i förvirringen när han försökte sätta ett namn på ansiktet.

Figuren stod över honom med kniven i handen, men MacGil lyckades på något sätt lyfta en hand och stöta den mot mannens axel i ett försök att hindra honom. Han kände något av sin gamla kraft som krigare i armen, styrkan av alla förfäder, och av den del i djupet av hans inre som gjorde honom till kung, och som nu vägrade ge upp. Med en kraftig stöt lyckades han trycka undan lönnmördaren.

Mannen var ännu tunnare och vekare än MacGil föreställt sig, och stapplade bakåt med ett rop genom rummet. MacGil lyckades resa sig, och drog med en oerhörd kraftansträngning kniven ur bröstet. Han kastade klingan genom rummet och den föll klingande i stengolvet och gled tills den kraschade i väggen.

Mannens huvu hade fallit bak på axlarna. Han kom på fötter och stirrade tillbaka, med ögonen vidöppna av skräck när han såg MacGil komma mot honom. Mannen vände och sprang genom rummet och stannade bara för att slita med sig dolken i flykten.

MacGil försökte ta upp jakten, men mannen var för snabb, och plötslig sköt smärtan upp genom bröstet. Han kände hur han började vekna.

MacGil stod där, ensam i rummet, blickade ned och såg blodet strömma ur bröstet och över hans öppna händer. Han sjönk ned på knä.

Han kände kroppen bli kall och lutade sig bakåt för att ropa. "Vakter", hördes en svag röst.

Han drog djupt efter andan i den oerhörda smärtan och lyckades få kontroll över sin djupa röst – rösten av den som en gång var kung.

”VAKTER!”, ropade han.

Han hörde fotsteg långsamt närma sig i en avlägsen korridor. Han hörde en avlägsen dörr öppnas och kände att någon steg närmare. Men rummet snurrade igen, och denna gång var det inte av vinet.

Det sista han såg var golvets kalla sten närma sig ansiktet.

Kapitel två

Thor grep tag i järnportklappen på den väldiga dörren framför sig och drog av alla krafter. Den öppnades långsamt och knarrande och ledde in i kungens kammare. Han tog ett steg fram och kände håren resa sig på armarna när han klev över tröskeln. Han kände ett stort mörker härinne, hängande som en dimma i luften.

Thor tog fler steg in i kammaren. Han hörde väggens facklor knastra och gick fram mot kroppen som låg i en hög på golvet. Han anade redan att det var kungen, att han blivit mördad – att han själv, Thor, kommit försent. Han kunde inte annat än undra var alla vakter höll till, varför ingen var här för att rädda honom.

Thor blev svag i knäna de sista stegen fram emot kroppen. Han knäföll på stengolvet, grep om en axel som redan blivit kall och vältrade kungen på rygg.

Där låg MacGil, hans förre kung, med vidöppna ögon, död...

Thor blickade upp och såg plötsligt kungens betjänt stå över dem. Han höll en stor juvelbesatt bägare, den som Thor kände igen från festen, av guld och klädd med rader av rubin och safir. Samtidigt som han stirrade på Thor hällde tjänaren vinet från bägaren över kungens bröst. Det skvätte upp över Thors ansikte.

Thor hörde ett skri och vände sig och såg sin falk, Estopheles, sitta på kungens skuldra och slicka upp vinet från kinden.

Thor hörde ett ljud och vände sig och såg Argon stå över

honom och blicka ned med en sträng blick. I ena handen höll han den glänsande kungakronan. I den andra höll han sin stav.

Argon klev fram och tryckte bestämt kronan på Thors huvud. Thor kunde känna den, tyngden som vilade och passade precis, och metallen som slöt tätt kring hans tinningar. Han såg förundrad upp på Argon.

”Nu är du kung”, förkunnade Argon.

Thor blinkade till, och när han öppnade ögonen stod alla Legionens medlemmar framför honom, och Silvergardet – hundratals män och pojkar som trängdes i kammaren och vände sig mot honom. Som en man föll de på knä och bugade sig för honom, med ansiktena långt ned mot golvet.

”Vår kung”, hördes en kör av röster.

Thor vaknade med ett ryck. Han satte sig upp med flämtande andhämtning och såg sig vilt omkring. Det var mörkt härinne, och fuktigt, och han insåg att han satt på ett stengolv med ryggen mot väggen. Han kisade i mörkret, såg konturerna av ett avlagset järngaller och bortom det en facklas fladdrande låga. Och så kom minnet tillbaka: fängelsehålan. De hade släpat honom hit ned, efter festen.

Han mindes att vakten slagit honom i ansiktet och insåg att han varit medvetlös, men visste inte hur länge. Han satte sig upp och andades snabbare och försökte skaka av sig den obehagliga drömmen. Det hade känts så verkligt, och han bad att det inte var sant – att kungen inte var död. Bilden av den döde kungen hade etsat sig fast i sinnet. Hade han verkligen sett något? Eller

var alltsammans bara inbillning?

Thor kände någon sparka honom på fotsulan och tittade upp och såg en figur torna upp sig över honom.

”Hög tid att vakna nu”, hördes en röst. ”Jag har väntat i timmar.”

I det svaga ljuset urskilde Thor en tonårspojkes ansikte, någon ungefär i hans egen ålder. Han var kort, smal och med insjunkna kinder och koppärr i ansiktet – men ändå såg det ut att finnas både intelligens och vänlighet i de gröna ögonen.

”Jag heter Merek”, sa han. ”Din cellkamrat. Vad har du åkt in för?”

Thor satte sig upprätt och försökte samla tankarna. Han lutade sig mot väggen, drog händerna genom håret och försökte minnas, få någon ordning på det.

”De säger att du försökte döda kungen”, fortsatte Merek.

”Det var just vad han gjorde, och om han någonsin kommer ut på den här sidan gallret igen så ska vi slita honom i stycken”, snäste en röst.

Det utbröt en kakafoni av klonkande tennmuggar som slogs mot järngaller, och Thor tittade upp och såg att hela korridoren kantades av celler där fångar med groteska utseenden tryckte sina ansikten mot gallren och grinade mot honom i det fladdrande fackelskenet. De flesta var orakade och saknade tänder, och vissa såg ut att ha varit där nere i årtal. Det var en ohygglig syn och Thor tvingade sig att se bort. Var han verkligen här nere? Skulle han bli fast här för evigt, fångad med dessa människor?

”Bry dig inte om dem”, sa Merek. ”Det är bara du och jag i den här cellen. Hit kommer de inte. Och jag bryr mig inte ett skit om du förgiftat kungen. Det skulle jag gärna göra själv.”

”Jag förgiftade inte kungen”, sa Thor irriterat. ”Jag har inte förgiftat någon. Jag försökte rädda honom. Allt jag gjorde var att slå bägaren ur hans händer.”

”Och hur kunde du veta att bägaren förgiftats?”, skrek en röst från någon som tjuvlyssnat längre ned i korridoren. ”Magi förmodar jag?”

En kör av hånskratt svarade från andra celler längs korridoren.

”Han är tankeläsare!”, skrek någon annan med hänfull ton.

De andra skrattade.

”Nej, bara en tursam gissning!”, brölade ytterligare en, till allas förtjusning.

Thor stirrade ilsket, harmsen över anklagelserna och med god lust att sätta alla på plats. Men han visste att det var slöseri med tid. Och dessutom hade han inget behov av att försvara sig inför dessa brottslingar.

Merek såg på honom med en blick som inte var lika skeptisk som de övriga. Han såg ut att tänka på saken.

”Jag tror dig”, sa han tyst.

”Gör du?”, frågade Thor.

Merek ryckte på axlarna.

”När all kommer omkring, om du nu fått för dig att förgifta kungen, skulle du verkligen vara så dum att du talade om det för honom?”

Merek vände sig om och gick några steg och satte sig på sin sida av cellen, med ryggen lutad mot väggen och ansiktet mot Thor.

Nu var det Thors tur att vara nyfiken.

”Varför är *du* här?”, frågade han.

”Jag är en tjuv”, svarade Merek, med viss stolthet i rösten.

Thor häpnade. Han hade aldrig träffat någon tjuv, ingen *riktig* tjuv. Själv hade han aldrig kommit på tanken att stjäla och alltid förundrats över att vissa människor faktiskt gjorde det.

”Men varför det?”, frågade Thor.

Merek ryckte på axlarna.

”Min familj har ingen mat. De måste ju äta. Jag har inte gått skola och har inga andra färdigheter. Att stjäla är vad jag kan. Inget stort. För det mesta bara mat. Vad som behövs för att de skall klara sig helt enkelt. Jag har kommit undan med det i årtal. Men så åkte jag dit. Det här är tredje gången fast förresten. Tredje gången, det är den värsta.”

”Varför det?”, undrade Thor.

Merek blev tyst och skakade sedan långsamt på huvudet. Thor såg hur hans ögon tårades.

”Kungens lag är sträng. Den ger inga undantag. Tredje gången tar de din hand.”

Thor blev alldeles förskräckt. Han såg ned på Mereks händer. De var båda kvar ännu.

”De har inte hämtat mig än”, sa Merek. ”Men de kommer.”

Thor mådde illa vid tanken. Merek såg bort, som om han

skämdes, och det gjorde Thor också. Han ville inte tänka på det.

Thor vilade huvudet i händerna. Huvudvärken var fruktansvärd och han försökte samla tankarna. De senaste dagarna var som en virvelvind. Så mycket hade hänt, så snabbt. Å ena sidan hade han en känsla av triumf: han hade sett framtiden, förutsagt att MacGil skulle förgiftas och räddat honom. Kanske kunde trots allt ödet ändras. Thor kände en viss stolthet – han hade räddat kungen.

Å andra sidan så befann han sig här nu, i fängelsehålan och utan möjlighet att rentvå sitt namn. Alla hans hopp och drömmar hade grusats, alla möjligheter att bli en i Legionen försvunnit. Nu fick han skatta sig lycklig om han inte blev kvar här resten av livet. Och det plågade honom att tänka att MacGil, som tagit emot honom som en del av familjen, trott att Thor verkligen tänkt mörda honom. Och det plågade honom att Reece, hans bästa vän, också han kunde tro att han försökt döda fadern. Och ännu värre, Gwendolyn. Han tänkte på deras sista möte – hur hon trott att han besökt horhus – och han kände att allt som var gott i livet plötsligt tagits ifrån honom. Han undrade varför han drabbades av allt detta. Han hade, trots allt, bara försökt göra gott.

Thor visse inte vad det skulle bli av honom, och brydde sig inte heller. Det enda han önskade var att få rentvå sitt namn, att folk skulle få veta att han inte försökt skada kungen och att han verkligen hade de där krafterna – att han skådat in i framtiden. Han visste inte vad det skulle bli av honom. Men en sak var säker: han var tvungen att ta sig ut därifrån. På något sätt.

Innan Thor hann avsluta tanken hördes ljudet av fotsteg, tunga stövlar som trampade längs stenkorridererna. Han hörde rasslet av nycklar, och ett ögonblick senare skymtades en bred fångvaktare, den man som släpat Thor hit och slagit honom i ansiktet. Vid synen av honom kände Thor smärtan över kinden. Först nu blev han medveten om den och kände en rent fysisk avsky.

”Men är det inte den lilla idioten som försökte sig på att mörda kungen.” Fångvaktaren blängde mot honom när han vred om nyckeln i låset. Efter att flera klackande ljud ekat från låset sträckte han sig fram och sköt celldörren åt sidan. Han höll handfängsel i ena handen och en liten yxa hängde vid hans sida.

”Du får ditt tids nog”, snäste han åt Thors håll, och vände sig sedan mot Merek. ”Men nu gäller det dig, lilla tjuvunge. Tredje gången gillt”, sa han med ett hånflin, ”och inga undantag.”

Han kastade sig fram mot Merek, grep honom hårt, vred en arm bakom hans rygg, fäste handfängslet och länkade sedan dess andra ände till en krok i väggen. Merek skrek, ryckte vilt i kedjan och försök att komma loss – men det var hopplöst. Fångvaktaren klev upp bakom, greppade honom med en björnkram och tryckte hans andra hand ned mot en stenbänk.

”Det här skall väl lära dig att inte stjäla”, fräste han.

Han lossade yxan från bältet och lyfte den högt över huvudet, med sitt vidöppna gap i ett grin där hans fula tänder stack fram.

”NEJ!”, skrek Merek.

Thor satt där, helt stel av fasa, och såg fångvaktaren ta sikte

mot Mereks handled och hugga. Han insåg att om bara några sekunder skulle den där pojken inte längre ha någon hand. Den skulle vara avskuren, för alltid, och det av inga andra skäl än småstölden av mat för att hjälpa till att föda sin familj. Orättvisan i alltsammans brände i honom och han visste att han inte kunde tillåta det. Det var inte rätt.

Thor kände en hetta i kroppen, och sedan en känsla av lågor inom sig, som steg upp från fötterna och flödade ut i hans handflator. Han kände tiden sakta ned, hur han själv rörde sig snabbare än mannen – hur yxan hängde där mitt i luften. Han kände ett brinnande klot av kraft i handen, och slungade det mot vakten.

Han såg häpet hur en gul sfär sköt fram från hans handflata, for genom luften och lyste upp den mörka cellen på vägen – och rakt mot fångvaktens ansikte. Den träffade huvudet, och i samma ögonblick tappade mannen yxan, flög med ett brak in i väggen och tuppade av. Thor hade räddat Merek, bara ett ögonblick innan eggen nått hans handled.

Merek såg mot Thor, med ögonen vidöppna.

Fångvakten ruskade på huvudet och började resa sig för att gripa tag i Thor. Men Thor kände kraften brinna i kroppen, och när vakten kommit på fötter och vänt sig mot honom sprang han fram, hoppade upp i luften och gav honom en spark i bröstet. Thor kände en styrka han aldrig känt förr rusa genom musklerna och hörde ett sprakande ljud när sparken träffade och slungade den tungsatte mannen, bakåt genom luften och med en duns in

i väggen, där han segnade ned i en hög på golvet, ordentligt medvetlös den här gången.

Merek stod där, chockad, och Thor visste precis vad han måste göra. Han grep tag i yxan och skyndade fram, höll kedjan mot stenen och högg till. En gnista sköt genom luften och en av kedjans länkar bröts. Merek ryckte till och lyfte sedan huvudet, såg kedjan ligga där vid sina fötter, och han insåg att han var fri.

Han stirrade mot Thor med öppen mun.

”Jag vet inte hur jag skall tacka dig”, sa Merek. ”Jag vet inte hur du gjorde det där, vad det nu var, eller vem du är – eller *vad* du är – men du räddade livet på mig. Jag står i skuld till dig. Och det är inget jag tar lätt på.”

”Du är inte skyldig mig något”, sa Thor.

”Fel”, sa Merek, och sträckte sig fram och grep honom om armen. ”Du är min bror nu. Och jag skall återgälda dig. På något sätt. En dag.”

Med det vände sig Merek och skyndade ut genom den öppna celldörren och ned längs korridoren, åtföljd av skränet från de andra fångarna.

Thor tittade bort och såg den medvetlösa vakten och den öppna celldörren och förstod att han också måste göra något. Fångarnas skrin blev allt högre.

Thor steg ut, såg åt båda håll, och beslöt att springa i motsatt riktning från Merek. De kunde trots att inte fånga dem båda på samma gång.

Kapitel tre

Thor sprang genom natten, genom kaoset på Kungsgårds gator och chockades av förvirringen runtom. Det var trängsel på gatorna och packat av folk som skyndande fram och åter i upphetsningen. Många bar facklor som lyste upp natten och kastade mörka skuggor över alla ansikten – samtidigt ringde klockan från slottet oupphörligt. Det var en dov klang och den ljöd en gång i minuten. Thor visste vad den betydde: död. Det var en dödsringning. Och det fanns bara en i riket för vilket klockorna kunde ringa den natten: kungen.

Thors hjärta bultade där han gick. Dolken från drömmen glimmade framför hans ögon. Hade det hänt?

Han måste få veta. Han sträckte sig fram och grep tag i en pojke som sprang åt andra hållet.

”Vart är du på väg?”, frågade Thor. ”Varför all uppståndelse?”

”Har du inte hört?”, utropade pojken, nästan i panik. ”Kungen ligger för döden! Knivhuggen! Folk trängs utanför Kungsporten för att höra det senaste. Stämmer det så är det illa för oss alla. Begriper du? Ett land utan kung?”

Med det skakade pojken av sig Thors hand och sprang vidare in i natten.

Thor blev stående, med bultande hjärta och ovillig att ta in vad som hänt. Drömmarna, alla hans föraningar – de var mer än bara fantasier. Han hade sett in i framtiden. Två gånger. Och

det skrämde honom. Hans krafter gick djupare än vad han själv anade, och de tycktes bli starkare för var dag som gick. Vart skulle det sluta?

Han stod där och försökte besluta vart han skulle ta vägen. Han hade flytt. Men nu hade han inte längre någon idé om vart han skulle vända sig. Inom kort skulle vakterna – och kanske hela Kungsgård – vara ute på gatorna och söka efter honom. Det faktum att han hade flytt skulle få honom att se ännu skyldigare ut. Men å andra sidan, det faktum att MacGil stuckits ned när han själv satt fängslad – borde inte det fria honom från misstankar? Eller skulle det bara se ut som om han var en del av en större konspiration?

Thor hade inte råd att ta några risker. Det var ingen tvekan om att ingen i riket just nu hade någon lust att se klart på saken – alla på gatorna runt om var ute efter blod. Och han skulle förmodligen utses till syndabock. Han behövde en tillflyktsort, någonstans där han kunde rida ut stormen och rentvå sitt namn. Säkrast vore att fly, att söka skydd i sin gamla by, eller ännu längre bort – så långt det gick att komma från Kungsgård.

Men Thor hade ingen lust att ta den säkraste vägen, han var inte sådan. Han ville bli kvar där, rentvå sitt namn och behålla sin plats i Legionen. Han var ingen feg stackare, och inte den som flydde. Mest av allt ville han träffa MacGil igen innan han dog – om han nu ännu var i livet. Han var *tvungen* att träffa honom. Han plågades av skuld känslor för att han inte kunnat förhindra mordet. Vad var meningen med att visa honom kungens död, om

det nu ända inte fanns något han kunde göra åt det? Och varför hade han sett honom förgiftas, när han i själva verket stuckits ned med kniv?

När Thor stod där, när han övervägde med sig själv, slog det honom: Reece. Reece var den ende han kunde lita på att inte överlämna honom till vakterna, och som kanske till och med skulle ge honom en tillflyktsort. Han anade att Reece skulle tro honom. Reece visste att Thor verkligen älskat hans far, och om någon hade möjlighet att rentvå Thors namn så var det han. Han måste hitta honom.

Thor satte av genom gränderna, hit och dit och i motsatt riktning mot folkmassan, eftersom han sprang bort från Kungspört och mot slottet. Han visste var Reece hade sin kammare – i den östra flygeln, nära stadsmuren – och han kunde bara hoppas att han verkligen var där. Om han var det så skulle det kanske gå att fånga hans uppmärksamhet, få honom att finna en väg in i slottet. Thor hade den obehagliga känslan att om han blev kvar här ute på gatorna så skulle han snart bli igenkänd. Och när mobben såg vem han var skulle de slita honom i stycken.

Han sprang gata efter gata och fötterna halkade i leran i sommarnatten. Men till sist kom han till muren längs de yttre fästningsverken. Han höll sig nära, sprang tätt intill den, och precis under ögonen på de vaksamma soldater som posterats med bara meter emellan.

När han närmade sig Reeces fönster sträckte han sig ned och plockade upp en slät sten. Lyckligtvis så fanns det ett vapen de

glömt att ta av honom: hans gamla, trofasta slunga. Han lossade den från bältet, lade stenen på plats, och kastade.

Med perfekt träffsäkerhet sände Thor stenen iväg över slottsmuren och rakt genom Reeces rums öppna fönster. Han hörde den klappa mot en innervägg och väntade, tryckt mot muren för att inte bli sedd av vakterna som ryckt till vid ljudet.

Inget hände på en lång stund, och Thors hjärta sjönk i bröstet vid tanken på att Reece trots allt inte var inne. Om inte, så skulle han bli tvungen att fly från platsen – det fanns helt enkelt inget annat sätt att hitta en tillflyktsort.

Efter vad som kändes som en evighet, hade Thor börjat vända sig om för att gå. Men då såg han någon luta sig ut genom fönstret, med handflatorna på fönsterbrädet, och se sig omkring med ett förundrat uttryck i ansiktet.

Thor stod där, gick fram några steg från muren och vinkade högt med ena armen.

Reece tittade ned och lade märke till honom. Ansiktet lyste upp av en igenkänning som var klart synbar i fackelskenet, till och med på det här avståndet, och Thor kände en stor lättnad över att se glädje i minen. Det sa allt han behövde veta: Reece skulle inte överlämna honom till vakterna.

Reece tecknade åt honom att vänta, och Thor skyndade tillbaks, in till muren igen, och hukade sig ned just som en vakt vände sig mot hans håll.

Thor väntade, osäker på hur länge och hela tiden beredd att fly, tills Reece äntligen dök upp, framrusande genom en dörr i

muren, andfådd och med blickar åt båda håll innan han fick syn på Thor.

Reece skyndade fram och omfamnade honom. Thor var överlycklig. Han hörde ett gnällande läte och tittade ned och fick till sin stora glädje se Krohn, som rullat ihop sig under Reeces skjorta. Krohn nästan hoppade fram ur skjortan när Reece grep tag i honom och gav honom till Thor.

Krohn – den ständigt växande vita leopardungen som Thor en gång räddat – hoppade in i hans armar, där han fick kramar samtidigt som han tjöt och gnällde och slickade Thor i ansiktet.

Reece log.

”När de släpade bort dig försökte han följa efter, och jag tog honom för att se till att han skulle vara säker.”

Thor grep Reece om armen av tacksamhet. Sedan skrattade han, eftersom Krohn aldrig slutade slicka honom.

”Jag har saknat dig också, gosse lilla.” Thor skrattade och gav kattungen en puss tillbaka. ”Men tyst nu, annars hörs vi av vakterna.”

Krohn tystnade, som om han förstod.

”Hur lyckades du fly egentligen?”, frågade Reece förvånat.

Thor ryckte på axlarna. Han visste inte vad han skulle säga. Han kände sig fortfarande obekvämt med att prata om krafterna, som han ju inte ens själv förstod. Han ville inte att andra skulle se honom som något sorts missfoster.

”Jag hade tur, antar jag”, svarade han. ”Jag såg en chans och tog den.”

”Jag är förvånad att gatumobben inte slitit dig i stycken”, sa Reece.

”Det är mörkt”, sa Thor. ”Jag tror inte att någon känt igen mig. Inte än i alla fall.”

”Vet du att varenda soldat i riket letar efter dig? Vet du att min far har blivit knivhuggen?”

Thor nickade allvarligt. ”Klarar han sig?”

Reece ansikte mörknade.

”Nej”, svarade han sammanbitet. ”Han ligger för döden.”

Thor kände sig helt förkrossad, som om det gällt hans egen far.

”Du vet att jag inte hade något med det att göra, eller hur?”, frågade Thor förhoppningsfullt. Han brydde sig inte om vad någon annan tänkte om saken, men han behövde att hans bästa vän, MacGils yngste son, visste att han var oskyldig.

”Självklart”, sa Reece. ”Annars skulle jag inte stå här.”

Thor kände en våg av lättnad och greppade Reece om axeln.

”Men riket i övrigt kommer inte vara så tillitsfullt som vad jag är”, fortsatte Reece. ”Den säkraste platsen för dig just nu är så långt härifrån som möjligt. Jag skall ge dig min snabbaste häst och proviant och skicka dig långt bort. Du måste gömma dig och ligga lågt tills de finner den verkliga mördaren. Ingen tänker särskilt klart för tillfället.”

Thor skakade på huvudet.

”Jag kan inte ge mig av”, sa han. ”Det skulle få mig att se skyldig ut. Jag måste få andra att förstå att jag inte är skyldig. Jag kan inte bara springa iväg från mina bekymmer. Jag måste

rentvå mitt namn.”

Reece skakade på huvudet.

”Om du blir kvar här så kommer de att hitta dig. Du hamnar i fängelse igen – och sedan blir du avrättad. Om du nu inte dödas först av en folkmassa.”

”Det är en risk jag måste ta”, sa Thor.

Reece gav honom en lång, intensiv blick, och hans uppsyn ändrades från bekymrad till en min av beundran. Slutligen, mycket långsamt, nickade han till svar.

”Du är stolt. Och korkad. Otroligt korkad. Det är därför jag gillar dig.”

Reece log. Thor log tillbaka.

”Jag måste få träffa din far”, sa Thor. ”Jag måste få en chans att förklara för honom, ansikte mot ansikte, att det inte var jag, att jag inte haft något med det att göra. Om han beslutar att döma mig, då får det bli så. Men jag måste få chansen. Jag vill att han skall veta. Och det är allt jag ber dig om.”

Reece såg allvarligt på sin vän och mätte honom med blicken. Till sist, efter vad som kändes som en evighet, nickade han.

”Jag kan ta dig till honom. Jag känner till en bakväg. Den leder till hans kammare. Det är riskabelt – och så snart du är där så är du ensam. Det finns ingen väg ut. Och då finns det inget jag kan göra för dig. Det kan betyda döden. Är du säker på att du vill ta den risken?”

Thor nickade tillbaks, med dödligt allvar.

”Då så”, sa Reece och slängde plötsligt fram en kappa med

huva åt Thor.

Thor fångade den och tittade ned förvånat. Han insåg att Reece hela tiden planerat för det här.

Reece log när Thor såg upp.

”Jag visste att du var dum nog att vilja stanna. Jag hade inte förväntat mig något mindre av min bästa vän.”

Kapitel fyra

Gareth stegade rastlöst runt i sin kammare och tänkte nervöst på kvällens händelser. Han kunde inte tro vad som hänt på festen, hur allt kunnat gå så fel. Han kunde inte begripa hur den där korkade ungen, den där utbölingen Thor, lyckats få nys om hans plan med giftet – och ännu värre, till och med lyckats stoppa bågaren från att nå fram. Gareth tänkte tillbaka till det ögonblick han sett Thor kasta sig fram och slå bågaren åt sidan, när han hörde den klinga mot stengolvet, såg vinet rinna ut, tillsammans med alla hans drömmar och ambitioner.

I det ögonblicket hade Gareths liv lagts i spillror. Allt han strävat efter hade krossats. Och när den där hunden lapade upp vinet och föll död ned – då visste han med säkerhet att det var slut också med honom. Han såg hela sitt liv passera i revy, såg sig själv bli påkommen och dömd till ett liv i fängelsehålan för att ha försökt mörda sin far. Eller ännu värre, bli avrättad. Det var så otroligt dumt. Han skulle aldrig ha satt planen i verket, aldrig besökt den där häxan.

Gareth hade åtminstone agerat snabbt. Han hade varit först på fötter och lagt skulden på Thor. När han tänkte tillbaka på det så var han stolt över sig själv, över hur snabbt han reagerat. Det hade varit ett ögonblicks inspiration, och till hans stora förvåning så tycktes det ha fungerat. De hade släpat iväg med Thor, och efter det hade festen nästan återgått till det vanliga igen. Naturligtvis

var ingenting detsamma igen efter det där, men åtminstone hade alla misstankar fallit på pojken.

Gareth kunde bara be att det skulle fortsätta på det sättet. Ingen hade försökt lönnmörda en MacGil på årtionden, och Gareth fruktade att det skulle bli en utredning, att de skulle granska dådet närmare. I eftertanken insåg han att det hade varit dåraktigt att försöka med gift. Hans far var oslagbar. Gareth borde ha vetat det. Han hade gapat efter för mycket. Och nu kunde han inte annat än tro att det bara var en tidsfråga innan misstankarna föll på honom. Han var tvungen att göra vad som helst nu för att bevisa Thors skuld och få honom avrättad, innan det var för sent.

Han hade åtminstone kommit på nya tankar: efter misslyckandet hade han lagt ned tanken på lönnmord. Nu kände sig Gareth lättad. Efter att ha sett sin plan misslyckas så hade han insett att en del av honom, långt där inne, inte alls ville döda fadern och få hans blod på sina händer. Han skulle inte bli kung. Han skulle kanske aldrig bli kung. Men efter kvällens händelser kunde han förlika sig med tanken. Han skulle i alla fall vara fri. Aldrig att han kunde uthärda all den stress som ett nytt försök skulle medföra: alla hemligheter, försök att dölja alla spår och ständig ängslan över att upptäckas. Det var mer än han klarade av.

Han gick där fram och tillbaka tills natten blev sen och han började lugna ned sig. Just som han började känna sig som sig själv igen och förbereda sig för att slå sig till ro för natten hördes

en plötslig krasch, och han vände sig om och såg dörren slås upp på vid gavel. In rusade Firth, vildögd och i panik som ett jagat byte.

”Han är död!”, skrek Firth. ”Han är död! Jag dödade honom. Han är död!”

Firth ylade hysteriskt och Gareth hade ingen aning om vad han pratade om. Var han berusad?

Firth rusade genom rummet, skrikande och gråtande och med uppsträckta händer – och det var då Gareth såg handflatorna, täckta i blod, och hans gula tunika, blodfläckad.

Gareths hjärta hoppade över ett slag. Firth hade just dödat någon. Men vem?

”Vem är död?”, fordrade Gareth. ”Vem pratar du om?”

Men Firth var helt hysterisk och kunde inte fokusera. Gareth sprang fram till honom, tog ett fast grepp om hans axlar och skakade.

”Svara!”

Firth öppnade ögonen och stirrade, med en vild hästs skrämnda ögon.

”Din far! Kungen! Han är död! För min hand!”

Vid de orden kände Gareth det som om en kniv just stuckits i hans hjärta.

Han stirrade tillbaka, vildögd, stelfrusen, och kunde känna hela kroppen domna bort. Han släppte greppet, tog ett steg tillbaka och försökte hämta andan. Han förstod av allt blod att Firth talade sanning. Han kunde omöjligen begripa det. Firth?

Stallpojken? Den mest svagsinte av alla hans vänner. Och han hade dödat hans far?

”Men... hur är det möjligt?”, flämtade Gareth. ”När?”

”I hans kammare”, sa Firth. ”Alldeles nyss. Jag stack ned honom.”

Det gick upp för honom allt tydligare, att det verkligen hänt, och Gareth började återfå sin fattningsförmåga. Han fick syn på sin öppna dörr och sprang fram och slog igen den, men såg först till att ingen vakt varit vittne. Lyckligtvis var korridoren tom. Han låste med dörrens tunga järnregel.

Han sprang tillbaks in i rummet. Firth var ännu hysterisk, och Gareth behövde få honom att lugna ned sig. Han behövde få svar.

Han grep honom om axlarna, vände på honom och gav honom en örfil hård nog att få slut på yrandet. Till sist fokuserade Firth på honom.

”Berätta allt”, befalde Gareth med kyla i rösten. ”Berätta exakt vad som hände. Varför gjorde du det här?”

”Vad menar du, *varför?*”, frågade Firth förvirrat. ”Du ville ta död på honom. Ditt gift fungerade inte. Jag trodde att jag kunde hjälpa dig. Jag trodde att det var vad du önskade.”

Gareth skakade på huvudet. Han grabbade tag i Firths skjorta och ruskade honom, om och om igen.

”Varför gjorde du det!?”, skrek Gareth.

Han kände hela sin värld falla samman. Han chockades av känslan av samvetsqual för fadern. Han kunde inte begripa det. Bara några timmar tidigare fanns det ingenting han önskat högre

än att se honom förgiftad och död vid sitt eget bord. Nu slog honom tanken att han dödats som om det gällt hans bästa vän. Han kände hur han drunknade i samvetskval. En del av honom önskade trots allt inte hans död – och särskilt inte så här. Inte för Firths hand. Och inte med en dolk.

”Jag förstår inte”, gnällde Firth. ”För bara några timmar sedan försökte du ju själv döda honom. Det var din plan, med bågaren. Jag trodde du skulle bli tacksam!”

Till sin egen förvåning tog Gareth sats och gav Firth ett slag över ansiktet.

”Jag sa inte åt dig att göra det här”, spottade Gareth fram. ”Jag sa *aldrig* åt dig att göra det här. Varför dödade du honom? Se på dig. Du är helt täckt i blod. Nu är det slut med oss båda. Det är bara en tidsfråga innan vakterna tar oss.”

”Ingen såg”, bönade Firth. ”Jag smög in mellan vaktskiften. Ingen såg mig.”

”Och var är vapnet?”

”Jag lämnade det inte”, sa Firth stolt. ”Jag är inte korkad. Jag gjorde mig av med det.”

”Och vad var det för klinga?”, frågade Gareth, yr i huvudet av alla tankar på konsekvenserna. Han gick från att känna skuld till att känna oro nu – i tankarna stockades varje möjlig detalj längs det spår som den där klantskallen kunde ha lämnat efter sig, varje detalj som kunde tänkas leda tillbaka till honom.

”Jag använde en som inte kan spåras”, sa Firth, stolt över sig själv. ”Det var en slö, anonym kniv. Jag hittade den i stallet. Det

fanns fyra andra likadana. Den kan inte spåras”, upprepade han.

Gareth kände hjärtat sjunka i bröstet.

”Var det en kort kniv, med rött skaft och böjt blad? Från väggen bredvid min häst?”

Firth nickade till svar och såg tveksam ut.

Gareth blängde.

”Idiot. Självklart går den kniven att spåra!”

”Men det fanns ju inga märken på den!”, protesterade Firth med skrämmd, darrande röst.

”På bladet finns inga märken – men på skaftet!”, skrek Gareth.

”På undersidan! Du såg inte tillräckligt noga efter. Idiot.” Gareth tog ett steg fram, röd i ansiktet. ”Min hästs emblem är inristat på undersidan. Vem som helst som känner till kungafamiljen kan spåra det där bladet tillbaka till mig.”

Han stirrade på Firth, som nu tycktes helt svarslös. Han hade god lust att döda honom.

”Var gjorde du av den?”, frågade Gareth uppfordrande. ”Säg att du har den på dig. Säg att du tog den med dig hit. Snälla.”

Firth svalde.

”Jag gjorde mig av med den, noggrant. Ingen kommer någonsin hitta den.”

Gareth grimaserade.

”Vart, mer exakt?”

”Jag slängde den ner i sopnedkastet, rakt ner i slottets latrin. De tömmer den var timma, ner i floden. Oroa dig inte, herre. Den är redan djupt i floden vid det här laget.”

Plötsligt hördes klangen av slottsklockorna och Gareth vände sig och sprang fram till det öppna fönstret, med hjärtat fyllt till brädden av panik. Han tittade ut och såg allt kaos och rörelse där nere, alla folksamlingar som omringade slottet. De där klockorna kunde bara betyda en sak: Firth ljög inte. Han hade dödat kungen.

Gareth kände kroppen bli kall som is. Han kunde knappt föreställa sig att han satt en sådan ohygglig ondska i rörelse. Och att Firth, av alla människor, var den som utfört dådet.

Det hördes plötsligt bultande på dörren, och den slogs upp och flera män ur kungsvakten rusade in. För ett ögonblick var Gareth säker på att de kommit för att arresterera honom.

Men till hans förvåning stannade de och stod i givakt.

”Herre, er far har knivhuggits. Det kan finnas en lönnmördare på flykt i slottet. Se till att bli kvar i er kammare. Han är allvarligt sårad.”

Håret reste sig i Gareths nacke när han hörde det sista av orden.

”Sårad?”, upprepade Gareth – ordet nästan fastnade i halsen.
”Så då lever han?”

”Han lever, herre. Och Gud vare med honom, så att han överlever och kan berätta vem som utfört en sådan avskyvärd handling.”

Med en kort bugning skyndade vakten från rummet och smällde igen dörren bakom sig.

Gareth övermannades av raseri och greppade Firth om

axlarna, tryckte honom genom rummet och slängde honom mot stenväggen.

Firth stirrade tillbaka, med vidöppna, uppskrämda ögon och mållös.

”Vad har du gjort?”, skrek Gareth. ”Nu är det slut med oss båda!”

”Men... men...”, stammade Firth, ”... jag var säker på att han var död!”

”Det är mycket du är säker på”, sa Gareth, ”och det är fel alltsammans!”

En tanke gick upp för Gareth.

Den där dolken”, sa han. ”Vi måste leta upp den, innan det är för sent.”

”Men jag slängde ju bort den, herre”, sa Firth. ”Den har ju spolats bort av floden!”

”Du slängde den i latrinen. Det betyder inte att den redan hamnat i floden.”

”Men förmodligen har den det!”, sa Firth.

Gareth stod inte ut med idiotens klantigheter längre. Han tryckte sig förbi honom och sprang ut genom dörren, med Firth i hälarna.

”Jag följer med dig. Jag skall visa exakt var jag kastade den”, sa Firth.

Gareth tvärstannade i korridoren, vände sig och stirrade på Firth. Han var täckt av blod, och Gareth var förundrad över att vakterna inte lagt märke till det. Det var rena turen. Firth var mer

av en belastning än någonsin.

”Jag säger det bara en gång”, morrade Gareth. ”Gå genast tillbaka till mitt rum. Byt dina kläder, och bränn dem. Se till att bli av med alla spår av blod. Och försvinn från slottet. Håll dig långt borta från mig den här natten. Begriper du?”

Gareth gav honom en knuff, vände om och sprang. Han rusade längs korridoren, ned längs en spiraltrappa, våning efter våning, på väg mot tjänarnas utrymmen.

Till sist kom han rusande in i källaren, där flera tjänare vred sina nackar och såg på honom. De var mitt uppe i skurningen av några väldiga grytor och kokade upp spannar med vatten. Våldiga eldar röt i tegelugnar, och tjänarna, klädda i fläckade förkläden, var alla dränkta i svett.

På andra sidan rummet såg Gareth ett enormt nattkärl, som hela tiden fylldes upp av exkrementer som slaskade ned från sopschaktet ovan.

Gareth sprang fram till den närmaste av tjänarna och grep honom desperat om armen.

”När tömdes den senast?”, frågade han.

”Den togs till floden för bara några minuter sedan, min herre.”

Gareth vände om och sprang ut ur rummet, hastigt längs slottets korridorer, upp igen längs spiraltrappan och ut i den svala nattluften.

Han sprang över gräsängar, allt mer andfådd, i en spurt mot floden.

När han kom närmare såg han en plats att gömma sig, bakom

ett stort träd, intill stranden. Han såg två tjänare lyfta den väldiga järnpottan och välta den ut i flodens framrusande strömmar.

Han såg tills den var helt uppochned, tills allt innehåll tömts ut och tills tjänarna vänt åter med kitteln till slottet.

Först då var Gareth nöjd. Ingen hade sett någon kniv. Var den än var, så var den nu i flodens vatten, svept iväg mot fullständig anonymitet. Om hans far dog den här natten så fanns det inga spår som kunde leda till mördaren.

Eller gjorde det?

Kapitel fem

Thor följde Reece i hälarerna, och Krohn efter honom, genom den vindlande bakvägen till kungens kammare. Reece hade fört dem genom en löndörr, dold i en av stenväggarna, och ledde dem nu med en fackla där de gick på ett led i den trånga gången, än hit och än dit på väg genom slottets förvirrande inre. De gick upp för en trång stentrappa som ledde till en annan passage. De vände, och där var ännu en trappa. Thor häpnade över hur invecklad den här vägen var.

”Den här gången byggdes in i slottet för hundratals år sedan”, förklarade Reece med en viskning där de gick upp, andfådda i trappan. ”Den byggdes av min fars farfars far, den tredje kung MacGil. Han lät bygga den efter en belägring – det är en flyktväg. Ironiskt nog så har vi inte varit belägrade sedan dess, så de här gångarna har inte använts på århundraden. Man hade satt igen dem och jag upptäckte dem som barn. Jag brukar använda dem emellanåt för att ta mig fram i slottet utan att någon vet var jag är. När vi var små brukade Gwen, Godfrey och jag leka kurragömma här. Kendrick var för gammal, och Gareth hade ingen lust att leka med oss. Inga facklor, det var huvudregeln. Kolsvart. Det var läskigt på den tiden.”

Thor gjorde sitt bästa för att hinna med när Reece fann vägen genom gångarna med otrolig säkerhet. Uppenbarligen kunde han varenda steg utantill.

”Hur i all världen kan du komma ihåg alla korsningar?”, frågade Thor beundrande.

”Man blir lätt ensam när man växer upp i ett slott som liten pojke”, fortsatte Reece, ”särskilt när alla andra är äldre, du själv är för ung för att ta värvning i Legionen, och det inte finns annat att göra. Jag tog det till min uppgift att upptäcka varenda vrå av det här stället.”

De vände igen, gick ned för tre trappsteg av sten, vände in i en trång passage i väggen och stegade nedför en lång trappa. Slutligen hade Reece fört dem till en tjock dörr av ek, helt täckt av damm. Han lutade ett öra mot den och lyssnade. Thor steg fram vid hans sida.

”Vad är det för dörr?”, frågade Thor.

”Shhh”, sa Reece.

Thor tystnade och lade sitt eget öra mot dörren och lyssnade. Krohn stod bakom honom och tittade upp.

”Det är bakdörren till min fars kammare”, viskade Reece. ”Jag vill höra vem som är där inne med honom.”

Thor lyssnade, med hjärtat bultande i bröstet, till de dämpade rösterna bakom dörren.

”Det låter som om det är fullt i rummet”, sa Reece.

Reece vände sig om och gav Thor en menande blick.

”Du kliver rätt in i elden. Hans generaler är där inne, hans råd och rådgivare, familj – allihop. Och jag är säker på att de alla är på jakt efter dig, hans påstådda mördare. Det blir som att gå rätt in i en lynchmob. Är du säker på att det är det här du vill?”

Thor svalde hårt. Det var nu eller aldrig. Han blev torr i halsen, och han insåg att han stod inför ett vägskäl i livet. Det skulle vara lätt att vända om nu, att fly. Han kunde leva ett liv i trygghet, någonstans långt ifrån Kungsgård. Eller så kunde han gå in där, och riskera att tillbringa resten av sitt liv i fängelsehålorna, med de där idioterna – eller till och med att bli avrättad.

Han andades djupt, och fattade sitt beslut. Han var tvungen att möta sina demoner ansikte mot ansikte. Han kunde inte vika undan.

Thor nickade. Han var rädd för att öppna munnen, rädd för att han skulle ändra sig om han gjorde det.

Reece nickade till svar med en min av uppskattning, tryckte sedan in järnhandtaget och tryckte axeln mot dörren.

Thor kisade i det skarpa ljuset från facklor när dörren slogs upp. Han stod nu mitt i kungens kammare, med Krohn och Reece vid sin sida.

Det var säkert tjugo människor i rummet i trängsel runt kungen, som låg på sin säng. Vissa stod över honom, andra hade fallit på knä. Runt kungen fanns hans rådgivare och generaler, tillsammans med Argon, drottningen, Kendrick, Godfrey – och Gwendolyn. Det var en dödsvaka, och Thor trängde sig på under en privat stund för familjen.

Stämningen var dyster i rummet, ansiktena allvarliga. MacGil låg stödd på kuddar, och Thor blev lättad av att se att han var vid liv – i alla fall ännu så länge.

Alla ansikten vändes på en gång, chockerade över Thors

och Reeces plötsliga entré. Thor insåg vilken chock det måste ha vara, med deras uppdykande mitt i rummet, fram från en löndörr i stenväggen.

”Det är pojken!”, ropade någon i gruppen och pekade mot Thor med hat i blicken. ”Det var han som försökte förgifta kungen!”

Vakter kastade sig fram från rummets alla hörn. Thor visste knappt vad han skulle göra. En del av honom ville vända och fly, men han visste att han var tvungen att konfrontera dessa ilska människor, att han var tvungen att få sin fred med kungen. Så han stålsatte sig själv när flera vakter sprang fram för att gripa tag i honom. Krohn väste vid hans sida, till varning mot angriparna.

När Thor stod där kände han den plötsliga hettan stiga inom sig, kraften som strömmade genom kroppen, och utan att tänka på det höjde han en hand, vände ut handflatan och riktade kraften mot dem.

Thor häpnade över att se hur de alla stannade mitt i angreppet, som frusna, bara några steg bort. Kraften, vad den nu var, flödade inom honom och höll dem på avstånd.

”Hur vågar du rusa in här och använda din trolldom pojke”, ropade Brom – kungens främste general – och drog sitt svärd. ”Är det inte nog att du en gång försökt döda vår kung?”

Brom närmade sig Thor med svärdet draget. Samtidigt kände Thor något komma över honom, en känsla starkare än någonsin tidigare. Han slöt helt enkelt ögonen och koncentrerade sig. Han kände kraften i Broms svärd, dess form, dess metall, och blev

på något sätt ett med klingan. Han såg för sitt inre öga hur den stannade.

Brom stod som fastfrusen mitt i rörelsen, med ögonen vidöppna.

”Argon!” Brom vände om och ropade. ”Få stopp på de här häxkonsterna genast! Stoppa den där pojken!”

Argon klev fram ur folkmassan och sänkte långsamt sin huva. Han såg tillbaks mot Thor med intensiv, brännande blick.

”Jag ser ingen anledning att stoppa honom”, sa Argon. ”Han är inte här för att skada.”

”Är du galen? Han har ju nästan tagit död på vår kung!”

”Det är vad du antar”, sa Argon. ”Men det är inte vad jag ser.”

”Låt honom vara”, hördes en rosslande, djup röst. Alla vände och såg MacGil sätta sig upp. Han såg på dem, försvagad. Det var tydligt att han fick kämpa för att ens tala.

”Jag vill se pojken. Det var inte han som högg mig. Jag såg mannens ansikte, och det var inte han. Thor är oskyldig.”

Långsamt slappnade de andra av, och Thor lossade sitt grepp med sinnet och lät dem gå. Vakterna backade undan och satte svärden åter i skidorna, med vaksamma blickar mot Thor, som om han kom från en annan värld.

”Jag vill se honom”, sa MacGil, ”Ensam. Lämna oss. Allesammans.”

”Konung”, sa Brom. ”Är det verkligen tryggt? Bara du och pojken ensamma?”

”Ingen rör Thor”, sa MacGil. ”Lämna oss nu. Allihop. Även

min familj.”

En djup tystnad sänkte sig över rummet och alla såg på varandra, osäkra på vad de skulle göra. Thor blev stående på platsen, knappt förmögen att ta in vad som hände.

En efter en, och även kungens familj, lämnade nu rummet, och Krohn gick tillsammans med Reece. Kammaren, som bara ögonblick tidigare varit fylld av folk, var nu tom.

Dörren stängdes. Nu var det bara Thor och kungen, ensamma i tystnaden. Han kunde knappt tro det. Synen av MacGil där på sängen, så blek, i sådana smärtor. Det gjorde ondare i Thor än han kunnat säga. Han visste inte varför, men det var nästan som om en del av honom själv också den låg för döden där på sängen. Mer än något annat önskade han att kungen skulle bli bra igen.

”Kom hit, min pojke”, sa MacGil tyst, med hes röst, knappt starkare än en viskning.

Thor skyndade fram till kungens sida och knäföll framför honom. Kungen höll fram en slapp hand och Thor tog den och kysste den.

Thor tittade upp och såg ett svagt leende i MacGils ansikte. Han överraskades av att känna heta tårar rinna ned längs kinderna.

”Herre”, började Thor. Orden strömmade fram, det var omöjligt att hålla dem inne. ”Jag ber, tro mig. Jag förgiftade er inte. Jag hade sett planen i en dröm. Genom en kraft som jag inte riktigt förstår. Snälla, tro mig...”

MacGil höll upp en hand, och Thor tystnade.

”Jag misstog mig på dig”, sa MacGil. ”Att det skulle krävas att jag blev knivhuggen av en annan mans hand för att få mig att inse att det inte var du. Du försökte bara rädda mig. Förlåt mig. Du var lojal. Kanske den ende som var det vid mitt hov.”

”Vad jag önskar att jag haft fel”, sa Thor. ”Jag önskar så att ni var i säkerhet, att mina drömmar bara var illusioner, att ni aldrig blivit anfallen. Kanske hade jag fel ändå. Kanske överlever ni.”

MacGil skakade på huvudet.

”Min tid har kommit”, sa han till Thor.

Thor svalde. Han hoppades att det inte var sant, men anade att det var det.

”Vet ni vem, herre, som utförde detta fruktansvärda dåd?” Thor ställde den fråga som bränt i honom sedan han först haft drömmen. Han kunde inte föreställa sig vem som skulle vilja döda kungen, eller varför.

MacGil såg upp i taket och kisade av ansträngningen.

”Jag såg hans ansikte. Det är ett ansikte jag känner väl igen. Men av någon anledning kan jag inte placera det.”

Han vände sig och såg på Thor.

”Det spelar ingen roll nu. Min tid har kommit. Om det nu var för hans hand eller en annans, slutresultatet är detsamma. Vad som nu spelar någon roll”, sa han och sträckte sig och grep tag i Thors handled med förvånande styrka, ”är vad som händer när jag gått bort. Vårt rike blir ett rike utan kung.”

MacGil såg rakt på Thor med en märklig intensitet. Thor visste inte exakt vad han menade – vad, om något, det var han

begärde av honom. Thor ville fråga, men han såg hur svårt det var för MacGil att hämta andan, och han ville inte riskera att avbryta honom.

”Argon hade rätt om dig”, sa han och släppte långsamt greppet om handen. ”Ditt öde är långt mycket viktigare än mitt.”

Thor kände en stöt gå genom kroppen vid de orden från kungen. Hans öde? Viktigare än kungens? Tanken att kungen ens skulle bry sig om att diskutera honom med Argon var mer än han kunde förstå. Och det faktum att han sagt att Thors öde var större än kungens – vad betydde det? Yrade kung MacGil, nu i sina sista ögonblick i livet?

”Jag valde dig... Jag tog dig in i min familj av en anledning. Vet du vad det skälet var?”

Thor skakade på huvudet, helt desperat att få veta.

”Du vet inte varför jag ville att du skulle vara här, bara du, i min sista stund?”

”Jag är ledsen, herre”, sa han och skakade på huvudet. ”Jag vet inte.”

MacGil log matt, och hans ögon började sluta sig.

”Det finns ett stort land, långt härifrån. Bortom Vildlanden. Till och med bortom drakarnas land. Druidernas land. Där din mor kommer ifrån. Du måste dit för att söka svaren.”

MacGils ögon öppnades vida och han stirrade på Thor med en märklig intensitet Thor inte kunde förstå.

”Vårt rike hänger på det”, lade han till. ”Du är inte som andra. Det är någonting särskilt med dig. Innan du förstår vem du är

kommer vårt rike inte få frid.”

MacGils ögon slöts och hans andhämtning blev stötig, och vart och ett av andetagerna som en flämtning. Hans grepp om Thors handled slappnade, och Thor kände tårarna välla fram igen. Huvudet snurrade av allt han hört av kungen, och av hans försök att förstå vad det betydde. Han kunde inte tänka klart. Hade han hört allt som det var?

MacGil började viska något, men så tyst att Thor knappt hörde. Thor lutade sig närmare, med örat nära MacGils läppar.

Kungen lyfte huvudet en sista gång, och sa med en sista ansträngning:

”Hämnas mig!”

Så, plötsligt, stelnade MacGil. Han låg där stilla ett ögonblick, och sedan rullade hans huvud åt sidan och ögonen öppnades vida, frusna.

Död.

”NEJ!” Thor ropade, klagande och bittert.

Hans rop måste ha varit högt nog för att varna vakterna, för bara ett ögonblick senare hörde han en dörr slås upp bakom honom, oljudet av folk som rusade in i rummet. I ytterkanten av medvetandet anade han att det var rörelse runt om i rummet. Vagt hörde han slottsklockorna ringa, igen och igen. Klockorna klämtade, som pulsen i hans tinningar. Men allt blev suddigt, och ögonblicket senare snurrade rummet.

Thor var nära att svimma, föll mot stengolvet och kollapsade.

Kapitel sex

En vindil piskade Gareth i ansiktet och han blickade upp, blinkade bort tårarna och såg den första soluppgångens bleka strålar. Det var bara gryning, men redan hade hundratals av kungens familj, vänner och närmaste undersåtar samlats till denna avlägsna plats, tillsammans längst ut på Kolvians klippor, i hopp om att delta i begravningen. Bortom dem, och hållna på avstånd av en hel armé av soldater, kunde Gareth se massorna strömma till, folk i tusental som kommit för att bevittna ceremonin på avstånd. Sorgen i deras ansikten var äkta. Hans far var älskad, det var ingen tvekan om det.

Gareth stod med resten av familjen i en halvcirkel runt faderns kropp, som nu låg utsträckt på plankor över en grav i marken, med rep omkring sig i väntan på att sänkas ned. Argon stod framför församlingen, klädd i den scharlakansröda kappa han bar vid begravningar, med ett outgrundligt uttryck där han såg ned på kungens kropp, med ansiktet dolt under huvan. Gareth försökte desperat att läsa det där ansiktet, försökte förstå hur mycket Argon visste. Visste han att han mördat fadern? Om skulle han i sådana fall berätta för de andra – eller låta ödet ha sin gång?

Till Gareths stora otur hade den där irriterande pojken, Thor, friats från misstankar. Självklart hade han inte kunnat knivmörda kungen medan han ännu satt i fängelsehålan. Och till det kom

att fadern själv sagt till alla att Thor var oskyldig. Vilket bara gjorde saken värre för Gareth. Ett särskilt råd hade redan utsetts för att granska saken närmare, undersöka varje detalj av mordet. Gareths hjärta bultade där han stod med de andra, med blicken på kroppen som snart skulle sänkas i jorden. Han önskade att han kunde följa med den ned.

Det var bara en tidsfråga innan spåren ledde till Firth – och då skulle det vara över även för Gareth. Han var tvungen att handla snabbt för att avleda uppmärksamheten, sätta skulden på någon annan. Gareth undrade om folk runtom misstänkte honom. Förmodligen var han bara paranoid, och när han granskade alla ansikten var det ingen som såg på honom. Där var hans bröder, Reece, Godfrey och Kendrick. Hans syster Gwendolyn. Och hans mor, med ansiktet märkt av sorg, katatonisk – hon var som en annan person efter faderns död, utan talförmåga. Han hade hört att något hänt med henne när hon fått dödsbudet, någon sorts förflamning. Halva hennes ansikte var som fruset, orden kom för sakta när hon öppnade munnen för att tala.

Gareth granskade männen i kungens råd som stod bakom henne – Brom, hans främste general och Kolk, Legionens anförare fanns i täten, följda av en oändlig rad av övriga rådgivare. Alla spelade sorg och saknad, men Gareth visste bättre. Han visste att alla dessa människor – alla rådmän, rådgivare och generaler, och alla adelsmän och herrar bakom dem – knappast brydde sig. Han såg äregirigheten i deras ansikten, maktlystnaden. När de var och en stirrade ned på

kungens kropp kände han att de alla undrade vem som skulle gripa tronen härnäst.

Det var just vad Gareth undrade. Vad skulle hända, nu i efterdyningarna av ett så kaotiskt lönnmord? Om händelseförloppet varit klarare och enklare, och skulden lagd på någon annan, då hade Gareths plan fungerat perfekt – tronen skulle ha varit hans. Han var trots allt, den förstfödde, äkte sonen. Hans far hade lämnat tronen till Gwendolyn, men ingen annan än syskonen hade närvarat vid mötet, och faderns önskan hade aldrig stadfäst. Gareth kände väl till kungens rådgivare och hur noga de var med lagen. Utan en ordentlig stadfästelse av beslutet så skulle hans syster aldrig regera.

Vilket återigen, pekade mot honom. Om tingen följde sin ordning – och det skulle Gareth se till att de gjorde – så skulle tronen bli hans. Det var lagen.

Hans syskon skulle sätta sig emot, det tvivlade han inte på. De skulle minnas mötet med fadern och förmodligen insistera på att Gwendolyn skulle regera. Kendrick skulle inte försöka ta tronen för sig själv – han var alldeles för ädel för det. Godfrey var helt apatisk. Reece var för ung. Gwendolyn var det enda egentliga hotet. Men Gareth var optimistisk: han trodde inte att rådet var redo för en kvinna på Ringens tron, och ännu mindre för en tonårsflicka. Och utan en stadfästelse från kungens hand så hade det en utmärkt ursäkt för att förbigå henne.

Det enda egentliga hot som kvarstod i Gareths tankar var då Kendrick. Gareth var trots allt allmänt avskydd, medan

Kendrick älskades av både allmoge och soldater. Med tanke på omständigheterna så fanns alltid möjligheten att rådet skulle ge tronen till Kendrick. Ju förr han fick makten i sina händer, desto tidigare kunde han använda den till att krossa Kendrick.

Gareth kände hur något drog i handen och tittade ned och fick se det knopade repet bränna honom i handflatan. Han insåg att de börjat sänka faderns kista i graven och tittade upp och såg sina syskon, var och en som han själv med ett rep i handen, långsamt sänka den ned. Kistan lutade vid Gareths sida eftersom han börjat för sent och han grep tag även med andra handen tills den låg plant igen. Det var ironiskt: inte ens i döden kunde han göra sin far nöjd.

Avlägsna klockor klämtade långt bort från slottet och Argon steg fram och höjde en hand.

”Itso ominus domi ko resepia...”

Ringens förlorade språk, det kungliga språket som i tusen år talats av hans förfäder. Det var ett språk som hans privatlärare övat honom i som pojke – och ett han skulle behöva, så snart han tillträdde kungamakten.

Argon slutade plötsligt, såg upp och stirrade rakt mot Gareth. Argons lysande ögon tycktes bränna rakt genom honom och sände kalla kårar längs hans ryggrad. Gareth rodnade i ansiktet, och han undrade om hela kungariket såg det, och om någon förstod vad det betydde. Han insåg av den blicken att Argon var medveten om hans roll i händelserna. Men Argon var märklig och vägrade alltid att bland sig i alla snabba vändningar i människors

öde. Skulle han förbli tyst även denna gång?

”Kung MacGil var en god kung, en rättvis kung”, sa Argon långsamt med sin djupa, överjordiska röst. ”Han gav stolthet och ära till sina förfäder, och fred och välgång till detta rike, mer än någon före honom. Hans liv togs i förtid, som Gud lät ske. Men han lämnade ett arv som är både rikt och stort. Det är nu upp till oss att förvalta det arvet.”

Argon gjorde ett uppehåll.

”Vårt rike i Ringen omges av svåra, olycksbådande faror från alla håll. Bortom Klyftan, som skyddas endast av vår kraftsköld, finna ett rike av vildar och odjur som vill slita oss i stycken. Inom Ringen, bortom Högländerna, finns en klan som vill oss illa. Vi har aldrig levt i sådan fred och rikedom som nu, och ändå är alltså välgången hotad.

”Varför tar gudarna någon ifrån oss mitt i hans krafts dagar – en god, vis och rättrådig kung? Varför var det hans öde att mördas? Vi är inte mer än pjäser, dockor i händerna på ödet. Även på toppen av vår makt kan vi plötsligt sänkas i jorden. Vi måste fråga oss, inte vad vi strävar efter – utan vem vi strävar efter att vara.”

Argon sänkte huvudet, och Gareth kände det bränna i händerna när de sänkte kistan hela vägen ned. Till sist nådde den botten med en duns.

”NEJ!”, hördes ett rop.

Det var Gwendolyn. Hon rusade hysteriskt mot gravens kant, som om hon tänkte störta sig ned i den. Reece sprang fram och

grep tag i henne, höll henne tillbaka. Kendrick klev fram för att hjälpa.

Men Gareth kände ingen sympati för henne, snarare att hon var ett hot. Om hon nu önskade hamna under jorden så kunde han ordna det.

Utän tvekan, det kunde han ordna.

*

Thor stod bara någon meter från kung MacGils kropp när han såg den sänkas i jorden, och överväldigades av sorg vid synen. Högt upp på kanten av rikets högsta klippa – kungen hade valt en fantastisk plats för sin grav, upphöjd och nästan uppe i molnen, som nu färgades orange och gröna, gula och skära av den första av solarna som steg högre på himlen. Men det låg en dimma som inte lättade över dagen, som om riket självt var i sorg. Krohn gnällde vid hans sida.

Thor hörde ett skri, blickade upp och såg Estopheles cirkla högt där ovan och se ned på dem. Thor kände sig helt stum. Han kunde knappt tro allt som hänt de senaste dagarna, eller att han stod här nu, mitt i kungafamiljen och såg den man som han så snabbt lärt sig älska sänkas i jorden. Det verkade omöjligt. Han hade just börjat lära känna honom, den förste man som någonsin varit som en riktig far för honom, och nu hade han ryckts bort. Mer än något annat kunde Thor inte sluta tänka på kungens sista ord:

Du är inte som andra. Det är någonting särskilt med dig. Innan du förstår vem du är kommer vårt rike inte få frid.

Vad hade kungen menat med det? Vem var han egentligen? På vilket sätt var han speciell? Hur visste kungen det? Vad hade han, Thor, med rikets öde att göra? Hade kungen bara yrat?

Det finns ett stort land, långt härifrån. Bortom Imperiet. Till och med bortom drakarnas land. Det är druidernas land. Där din mor kommer ifrån. Du måste dit för att söka svaren.

Hur hade MacGil vetat något om hans mor? Hur hade han vetat var hon kom ifrån? Och vilken typ av svar kunde hon ge? Thor hade alltid tagit för givet att hon var död – tanken att hon kunde vara i livet hade sänt en stöt genom kroppen. Han var besluten, mer än någonsin, att söka upp henne, finna henne – att finna svaren, upptäcka vem han var och varför han var annorlunda.

När klockan klämtade och MacGils kropp sänktes tänkte Thor på ödets alla nycker. Varför hade han fått se in i framtiden, se denne fantastiske man dödas, men ändå inte fått kraft att göra något åt det? På ett sätt önskade han att han aldrig sett något av det och inte vetat vad som skulle hända. Han önskade att han bara varit en oskyldig åskådare som alla andra, som bara vaknat på morgonen till budet att kungen var död. Nu kände han det som om han var medskyldig. Han kände sig på något vis skyldig, som om han borde ha gjort mer.

Thor undrade vad det nu skulle bli av riket. Det var ett rike utan kung. Vem skulle styra? Skulle det bli, som alla antog,

Gareth? Thor kunde inte tänka sig något värre.

Thor såg ut över folkmassan och adelns och herremännens stränga ansikten, män som kommit hit från Ringens alla delar. Han visste, som Reece berättat, att de var mäktiga män i ett oroligt rike. Han kunde inte annat än undra vem som var mördaren. Alla tycktes misstänkta bland dessa ansikten. Alla skulle de kämpa om makten. Skulle riket splittras? Skulle deras styrkor ställas mot varandra? Vilket skulle bli hans eget öde? Och vad skulle hända med Legionen? Skulle den upplösas? Skulle hela armén upplösas? Och skulle Silvergardet göra uppror om Gareth blev kung?

Och efter allt som hänt, skulle man verkligen tro att Thor var oskyldig? Skulle han tvingas återvända till sin by? Han hoppades inte det. Han älskade allt han hade nu. Mer än något annat ville han stanna här, på den här platsen och i Legionen. Han ville att allt skulle förbli som det var och att inget skulle ändras. För bara någon dag sedan hade riket verkat så stabilt och beständigt: MacGil såg ut att regera för evigt. Om något så tryggt och stadigt kunde plötsligt kollapsa – fanns det verkligen något hopp för dem? Thor kände att nu var ingenting längre beständigt.

Thors hjärta brast när han såg Gwendolyn kasta sig mot faderns grav. När Reece höll henne tillbaka steg tjänare fram och började skyffla en hög av jord ned i graven medan Argon fortsatte mässandet. Ett moln flög över himlen och skymde morgonsolen för ett ögonblick, och Thor kände en kall vind dra genom den annars allt varmare sommardagen. Han hörde ett

gnällande läte och såg ned och såg Krohn titta upp vid hans fötter.

Thor visste inte längre vad det skulle bli av något. Men ett visste han säkert: han var tvungen att tala med Gwen. Han måste få tala om för henne hur ledsen han var, att han också var förkrossad över hennes fars död, säga att hon inte var ensam. Även om hon beslöt att aldrig träffa honom igen så måste han berätta att han blivit falskt anklagad, att han inte gjort något på den där bordellen. Han måste få en chans, bara en chans, att få förklara alltsammans, innan hon avvisade honom för gott.

När den sista spaden jord lagts över kungen och klockorna klämtade igen och igen började folkmassan röra sig: folk stod i rader som sträckte sig så långt Thor såg längs klippan, och var och en höll de en svart ros, i kö för att passera högen med ny jord som nu markerade graven. Thor steg fram, föll på knä och lade sin egen ros på den redan växande högen. Krohn gnällde.

När folkmassan började upplösas och människor gå åt olika håll såg Thor Gwendolyn slita sig loss från Reeces grepp och springa, hysteriskt, bort från graven.

”Gwen!”, ropade Reece efter henne.

Men hon var otröstlig. Hon sprang genom den täta folkmassan och bort efter en stig längs med klippkanten. Thor stod inte ut med att se henne i det tillståndet. Han måste försöka tala med henne.

Thor rusade nu själv genom folkmassan, med Krohn i hälarna, fram och åter i den allt tätare folksamlingen och försökte följa i hennes spår och hinna ikapp henne. Till sist kom han loss från

alla människor och såg henne springa, långt bort från de andra.

”Gwendolyn!”, ropade han.

Hon fortsatte springa, och Thor sprang efter, dubbelt så fort och med Krohn gläfsande vid sidan. Thor sprang fortare och fortare, tills det brände i lungorna, och slutligen lyckades han minska avståndet mellan dem.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.